

което жадувахъ, за което мечтахъ, е въ ржцѣтъ ми. Азъ съмъ по-високо отъ всички синове на земята... И сега, силенъ, въ сражение на своята непобѣдима сила, въ доволство и блаженство — азъ се смѣтамъ за Богъ! И нима не приличамъ на Богъ? Нима съмъ недостоеенъ за божески почести?

И шахътъ млъкна, като гледаше изпитателно на събранитѣ тамъ. А тѣ смирено му се поклониха.

— О, великий, славний, свѣтозарни Шахо! — съ покоренъ видъ заговори, отъ името на всички, най-стариятъ отъ сановницитѣ. — Ти си украшение на вселената! Ти си свѣтлината на свѣта! Ти единичкъ си началото и края на всичко. Ти си подобенъ на Бога и отдавна си станалъ достоенъ за божески почести!

— Да, да, — чу се изъ срѣдата на велможитѣ и царедворцитѣ. — Да живѣе вѣчно нашиятъ богopodobенъ, свѣтозаренъ шахъ!

Ала току-що замлѣкнали виковетѣ, изъ блестящата тълпа — придворни и велможи изстѣпи скромно, дори бѣдно-облеченъ старецъ съ тихъ и почетенъ видъ, високъ, побѣлѣлъ, съ твърдѣ умно лице, съ живи, смѣли и твърдѣ силни пронизателни очи. Това бѣше мждрецътъ, придворниятъ лѣкаръ — Али Керимъ.

— Велики Шахо; — тържествено заговори той, като издигна ржка. — Ти каза: „Азъ съмъ всемогъщъ, всичко е въ моята власть . . .“ Тогава заповѣдай на слънцето да не грѣй утрѣ надъ земята! Спри напора на бурята! Направи да стихне вѣтъра, който изскубва изъ коренъ дърветата и мѣта като трески корабитѣ въ морето! Кажи на тоя буренъ вѣтъръ: „не духай!“ Продължи макаръ на мигъ още живота на умирающия! Ти говоришь: „Из-